

افرادی که رشته‌شان مهندسی است خیلی دقیق هستند و تمرکز بالایی دارند و برخلاف هنری‌ها که با احساسات و استعدادشان طرف هستند آن‌ها ذهن کادر شده‌ای دارند. حلقه اتصال مهندسی و بازیگری برای شما در کدام نقطه است؟

بدون شک مهندسی نه تنها در عرصه بازیگری بلکه در خیلی دیگر از جنبه‌های زندگی به من کمک کرده است. اگر چه الان سال‌هاست از آن دور هستم اما هنوز به من کمک می‌کند. از این جهت که مهندسی در واقع به ترتیب جلو رفتن و منطق داشتن را همیشه به آدم یادآوری می‌کند، بنابراین در زمینه بازیگری هم کمک می‌کند که بتوانم کنترل احساسات یا تقدم منطقی بر احساسات را درست پیش ببرم. در کل باید بگویم همیشه مهندسی پله پله جلو رفتن را در هر زمینه‌ای به من یادآوری کرده است.

این تسلط شما در ماهیچه صورت و پلک‌زدن‌های خاص و تبحری که دارید و در ویدئوهای اینستاگرامتان وجود دارد چقدر می‌تواند در بازیگری به شما کمک کند؟

به نظر من به این بستگی دارد که در چه نقش یا موقعیتی باشد. شاید زمانی از آن استفاده کنم که به ضرر من باشد یا شاید به نفع من باشد اما بستگی دارد که چه زمانی و در کجا استفاده شود.

از شما در ویدئوهای صفحه‌تان کسوزآپ می‌بینیم؛ خود شما فکر می‌کنید در زمینه تسلط به بدن در فریم‌های لانگ‌شات چقدر می‌توانید توانا باشید و شگفت‌انگیز عمل کنید؟ من این سوال را جواب نمی‌دهم و قضاوت را می‌سپارم به شما و مخاطبان فیلم «بی حسی موضعی» که به زودی روی پرده می‌رود.

برای فیلم «بی حسی موضعی» تبصره‌ای آمده که به رده سنی اکران می‌شود؛ چقدر با این تبصره موافقت می‌کنید؟ فکر می‌کنید ضررها یا منفعتش بیشتر است؟

رده‌بندی سنی در همه جای دنیا وجود دارد و به نظر من خیلی هم می‌تواند خوب و مفید باشد ولی چرا فیلم ما در رده سنی ۱۵+ قرار گرفت را نمی‌دانم و شاید نیاز به بررسی بیشتر باشد.

منتقدان هم به این موضوع نقد داشتند که باعث می‌شود مخاطبان کم شوند چون ممکن است خیلی از پدر و مادرها بخواهند با فرزندانشان به سینما بروند و همین باعث شود که اصلا به سینما نروند که این موضوع اولین ضربه را به سر ما په گذار فیلم

شروع این کارها در فضای مجازی برای من جنبه سرگرمی داشت یعنی اصلا به صورت جدی نبود و به یکباره توسط یکی از دوستانم دیده شد. اگر هم من به واسطه ویدئوهایی که نشر می‌دهم در فضای

ExpertSoft Trial Version

و به خودم مربوط است

بازیگری نمی‌رفتم. من به شیراز برگشتم و در آنجا با گروه خوبی که داشتم تئاتر را ادامه دادم و حالا دیده شده‌ام. اگر فضای مجازی نبود برای من و خیلی از افراد دیگر بیشتر طول می‌کشید و زمان بیشتری می‌برد. در حال حاضر به دانیال خیر خواه اشاره می‌کنم که به نظر من این پسر یک اعجوبه است. شبیه او هیچ کس را نداریم جز یک نمونه خارجی به نام لوسیانو روسو. غیر از او و دانیال خیر خواه چه کسی می‌تواند این قدر خوب، بدن و ماهیچه‌های صورتش را بشناسد و از آن استفاده کند؟ او تئاتری است و سبقه تئاتری دارد ولی جوان است اما آیا تا قبل از حضور در فضای مجازی دیده شده بود؟ خیر. پس به واسطه فضای مجازی دیده شد و چقدر هم خوب که استعدادهایش حداقل خاک نمی‌خورد و توسط مردم دیده می‌شود! ضمن این که او به تازگی یک تئاتر هم کار کرده که خیلی برای او خوشحالم و به یقین می‌دانم بیشتر از این هم دیده خواهد شد.

متأسفانه راجع به شما یک ناآگاهی وجود دارد و آن این هست که شما سبقه طولانی در هنر دارید اما چون از این سبقه خیل صحبت نشد و تا آن زمان در فضای مجازی دیده نمی‌شدید و این حتما برای شما یک امتیاز محسوب نخواهد شد.

بگذارید توضیحی بدهم؛ شروع این کارها در فضای مجازی برای من جنبه سرگرمی داشت یعنی اصلا به صورت جدی نبود و به یکباره توسط یکی از دوستانم دیده شد. اگر هم من به واسطه ویدئوهایی که نشر می‌دهم در فضای مجازی خواستم دیده شوم به میل و خواسته خودم بوده و به خودم مربوط است. من در صفحه شخصی‌ام تبلیغات نمی‌کنم که برایم منفعت مالی داشته باشد و کاملا برایم شکل سرگرمی دارد. باور کنید هر کس دیگری جای من بود بیشترین استفاده مالی را از صفحه‌اش می‌کرد و در آن صورت اصلا نیازی نداشتم تلاش کنم و به تئاتر بیایم و دیده شوم اما به این دلیل که به تئاتر و بازیگری عشق دارم، ترجیح می‌دهم منبع درآمد هم از آن باشد تا از انجام تبلیغات در فضای مجازی.

من این مقاومت را برای خود دارم و سر حرفم هم می‌مانم. اگر هم چنین کاری کرده باشم کار اشتباهی نبوده چون هر کسی یک راه و مسیری برای دیده شدن دارد. آیا من که الان در ۳۷ سالگی دیده شده‌ام به کسی ضرر و زبانی رسانده‌ام؟ خیر. آیا جای کسی را پر کرده‌ام؟ خیر. اگر کسی پیدا شد و گفت که شما جای کسی را تگ کرده‌اید من این کار را می‌بوسم و کنار می‌گذارم.

عکس‌ها: سهیل صلاحی‌زاده

همه مصداق نداشت و آن‌ها اقلیت بودند و اتفاقا من دوستان زیادی در تئاتر دارم.

بعضی از بزرگ‌ترها و قدیمی‌های تئاتر فکر می‌کنند که اگر تئاتر با حضور بازیگرانی پر شد که میان عموم خیلی طرفدار دارند، بد است؛ تئاتر برای قشر خاصی است که دیگران نمی‌توانند وارد آن شوند که این نگرش غلط است!

بله؛ من این موضوع را قبول دارم که به واسطه فضای مجازی خیلی از افرادی که نباید دیده شوند، دیده می‌شوند چون فضای مجازی تریبونی شده که هر کسی می‌تواند نظرات خودش را القا کند. اصلا نمی‌گویم مرا بپذیرند چون من نیازی به پذیرفته شدن ندارم، می‌گویم اگر می‌خواهند موضع گیری کنند اول کار را ببینند بعد قضاوت کنند، چون اگر اجرای بدی از من ارایه شد خودبه‌خود چه بخواهم چه نخواهم حذف خواهم شد. پس نگران این موضوع نباشند. من اگر روی پرده نقره‌ای یا روی صحنه تئاتر، خوب نباشم دیگر نیستم و بین مردم جایگاهم را از دست خواهم داد.

فکر می‌کنید اگر فرض کنیم فضای مجازی نبود چقدر در دیده شدن یا کم دیده شدن شما فاصله می‌افتاد؟ مثلا فکر می‌کردید این شناس را داشته باشید که در حوزه بازی مثل چهره‌هایی همانند هوتن شکبیا، نوید محمدزاده، سعید چنگیزیان و... کشف نمی‌شد؟

فکر می‌کنم اگر فضای مجازی نبود، یا خیلی فاصله می‌افتاد یا اصلا دیده نمی‌شدم. من و نوید محمدزاده به صورت مشترک در سال ۸۷ جایزه بازیگری دوم دانشگاهی کشور را گرفتیم و هوتن شکبیا هم اول شد. هوتن شکبیا و نوید محمدزاده که من خیلی دوستشان دارم و به نظر من استعدادهای مطلق در زمینه بازیگری هستند در تهران بودند و ماندند ولی من به شیراز برگشتم چون فکر می‌کردم شاید نتوانم در این فضا رقابت کنم و البته که در آنجا شاغل بودم و منبع درآمد داشتم به همین دلیل نمی‌توانستم به یکباره دلم را به دریا بزنم و ریسک کنم، به سراغ بازیگری بروم و به تهران مهاجرت کنم.

الان که به این تصمیم فکر می‌کنید پشیمان نیستید و فکر می‌کنید نباید برمی‌گشتید؟

خیر؛ من در آن زمان تصمیمی را گرفتم و به تصمیم هم احترام می‌گذارم چون در آن زمان احساس می‌کردم تصمیم درست همان بود. شاید من در این سن باید دیده می‌شدم یا تقدیر من در همین سن بود. شاید اگر آن موقع می‌رفتم هیچ اتفاقی نمی‌افتاد و سرخورده برمی‌گشتم و دیگر هرگز سراغ

